

MOTTO: „Ia-ți dreptul de a te surprinde.”

Mila Kundera

Casa cu stihii

De Stela Giurgeanu

Personaje

Tobi, în jur de 60 de ani, psiholog. În urma unui eșec profesional, a renunțat la meserie, căzând în patima beției.

Amelia, 50 de ani. O femeie „dintr-o bucată”, ancorată în realitate. Puternică, pragmatică, are cultul lucrului bine făcut, bine organizat. Vrea să controleze tot ce mișcă în jurul ei. De la ordinea în gospodărie, la ordinea în viața celorlalți.

Leo, 33 de ani, tipul activistului, fără răbdare, trăiește într-o continuă agitație; un om categoric care, crezând că deține adevărul absolut, pică, de cele mai multe ori, în plasa radicalismului.

Katia, 27 de ani, pictoriță. Deși uneori pare cu mințile rătăcite, vorbind încâlcit și codat, alteori, devine extrem de coerentă și articulată - mai ales când vorbește cu oamenii care o ascultă.

Cerșetorul - un personaj fără identitate

ACTUL I

Scena 1

Un interior de casă părăsită. Ne aflăm într-un salon întunecat. Mobilă veche, desperecheată, așezată alandala. Câteva scaune, aruncate ici și colo, fotolii rupte, o canapea, o masă. Într-o parte, un frigider. În fundal, în dreapta, ușa de la intrare. În stânga, ușa care duce spre restul casei. În avanscenă, o ladă de lemn, destul de mare încât să încapă în ea un om. (În prima scenă Tobi

picotește, sprijinit de ladă. Lângă el, mai multe sticle de băutură goale.). E o dimineață ploioasă.

Din afară se aud ropote puternice de ploaie. Singura lumină vine dinspre ferestre.

Ușa de la intrare se deschide. Intră Leo, cu un geamantan într-o mână, și o umbrelă în cealaltă. Intră, se oprește în prag, închide umbrela, lasă geamantanul jos, își scutură hainele. Auzind zgomot, Tobi se trezește, ciulește urechile, fără însă să se miște.

Leo: Ce vreme păcătoasă! (*Caută întrerupătoarele, încercând să aprindă lumina, dar de pomană. Scoate din buzunarul hainei o brichetă și o bucată de hârtie pe care o citește la lumina focului, după care se uită de jur împrejur.*) Bine că am ajuns. (*ușor ironic*) Ehe... un adevărat palat.... dar nu mă plâng. Cel puțin are acoperiș. Mangrovelor 77. O adresă numai bună. ...Bună pentru unde și-a înțârcat dracu iapa.

Tobi (*după ladă, hâtru*): Copiii!

Leo: (*tresare*) Cine-i acolo?

Tobi: Ziceam că dracu și-a înțârcat copiii, nu iapa.

Leo: (*înaintează, îl vede pe Tobi*): Ah, bună seara...

Tobi: De unde și până unde să aibă dracu iapă?

Leo: Mă scuzați... credeam că sunt singur...

Tobi: Și, dacă ar avea, ce dracu ar face dracu cu o iapă?

Leo: Așa e, aveți dreptate. Dracii nu călăresc iepe.

Tobi: Ești sigur?

Leo: De ce anume?

Tobi: De toată tărășenia asta dintre draci și iepe...

Leo: (*timid, schimbând subiectul*) Eu sunt Leo...

Tobi: Aha... Și ce-ar trebui să fac eu cu numele dumitale? Numele e doar o mască, o etichetă... un branding, cum ziceți voiăștia tinerii (*ia o dușcă*). Dacă ar fi după mine, oamenii s-ar prezenta după cum se simt pe moment. Nu ți s-ar părea mai onest?

Leo: Mai onest?

Tobi: Să spui verde în față cuiva cum crezi că ești. De pildă: Eu sunt Bun, eu sunt Rău... În fine, dacă întâlnești o domnișoară drăguță, poți intra în galanterii de genul: Eu sunt când bun, când rău, depinde cu cine am de-a face.

Leo: Pare destul de complicat, zic... Și periculos.

Tobi: Periculos?

Leo: Oamenii n-ar trebui să spună ce e în sufletul lor. Îi face vulnerabili.

Tobi: Da, poate.... E mai simplu atunci cu etichetele. Să nu ne mai batem capul cu nuanțele. Ceva de băut ai, Leo?

Leo: Nu... știți, eu nu prea beau.

Tobi: Fumezi?

Leo: Nu, nu, nici nu fumez...

Tobi: Sper că măcar... (*măsurându-l din cap până-n picioare*): Eh, las-o baltă.

Leo: (*emoționat*) Dumneavoastră sunteți?

Tobi: Cine?

Leo: EL! Adică... dumneavoastră sunteți dumnealui?

Tobi: Mă întrebi dacă eu sunt dumnealui?

Leo: Organizatorul... cel care mi-a spus să vin la adresa asta?

Tobi: Dragul meu, între noi fie vorba, habar n-am cine sunt. (*mormăie, în timp ce ia o dușcă de whiskey*) Parcă oamenii știu vreodată, cu adevărat, cine sunt ei. Se prefac că știu, de acord, dar asta-i altă poveste. Totuși, în toată harababura asta pe care o numim viață, un lucru este cert: știu exact, dar al naibii de exact, cine NU sunt! Aș putea să scriu un roman în 7 volume despre cine nu sunt...

Leo: Deci nu sunteți El.

Tobi: Te-am dezamăgit? Nu-i nimic, am dezamăgit multă lume la viața mea. Ce mai contează unu în plus sau în minus?

Leo: Eu nu las pe nimeni și nimic să mă dezamăgească. Știți, eu sunt Leo... Acel Leo...

Tobi: O, dar e o deosebită onoare domnule Acel Leo.

Leo: Ziceam doar că...

Tobi: Ce ploaie e afară! Plouă, plouă, plouă. Plouă într-una de trei zile. Cerul e una cu pământul...
Apocalipsa! Asta e tot ce ne mai lipsea. În rest, le avem pe toate. Îți place când plouă?

Leo: Nu prea...

Tobi: Zodie de Foc, ha?

Leo: Nu cred în zodii.

Tobi: Ce om nu crede în zodii? Măcar o dată în viață trebuie să credem în zodii. De pildă, eu sunt semn de Apă și pot spune că de vreo 7 de ani mi se potrivește al naibii de bine. Beau de sting. Fii drăguț, aprinde lumina, e așa de întuneric că nu pot gândi.

Leo: Am încercat...

Tobi: Ce?

Leo: Să aprind lumina...

Tobi: Mai încearcă.

Leo: Cred că e oprit curentul.

Tobi: Imposibil! Organizatorul ăsta, sau cum îi spui tu, a avut grijă de toate. Ia, uite acolo, în spatele tău, vezi frigiderul?

Leo: Frigiderul?

Tobi: Da. Deschide-l!

Leo deschide frigiderul plin cu caserole, toate ordonate.

Tobi: Vezi? Nu doar că avem curent, dar avem și mâncare. Etichetată. Cum îți place ție. Numele noastre, pe fiecare caserolă. Să știe fiecare ce, când și cât trebuie să mănânce. Stăm prost doar la capitolul băutură, opium și halucinogene. Zice că astea-s instrumentele dracului. (*mormăind*) De parcă dracu nu-i tot instrumentul lui...

Leo: (*închide frigiderul*) Deci... îl cunoașteți?

Tobi: Au sărit siguranțele. Atâta tot.

Leo: Poftim?

Tobi: Au sărit siguranțele, de-asta nu-i lumină.

Leo: Asta nu-i o problemă, rezolv imediat. Ah, aș putea să vă întreb, totuși, cum vă cheamă?

Tobi: *(ridică din umeri)* Bineînțeles *(continuă să bea)*

(moment subit de tăcere stingheră)

Leo: ... Și unde sunt siguranțele?

Tobi: Vezi ușa aia, din stânga?

Leo: Da, pe acolo?

Tobi: O iei pe coridor și nu prima, nici a doua, a treia ușă pe dreapta. Intri și cobori niște trepte, până ajungi în pivniță. Imediat sub scări găsești un panou.

Leo: Perfect, mă duc!

Tobi: Stai! E întuneric tare acolo jos. Cu cât cobori, bezna devine mai groasă. N-aș vrea să-ți rupi picioarele. Sau gâtul. La dracu, n-aș vrea să-ți rupi nimic. Nu de alta, da' pe urmă tre' să am grijă de tine. Și nu-s în stare. Ia-ți o lumânare, sunt câteva pe masă.

Leo se îndreaptă către masă, ia o lumânare, o aprinde de la brichetă.

Leo: Mă întorc numaidecât.

Tobi: Drum bun! Hasta la vista! Auf widersehen! Ci vediamo!

Leo iese, Tobi se ridică, neașteptat de rapid, și se îndreaptă precaut spre ușa pe care a ieșit tânărul, ascultă atent zgomotele, ca și cum vrea să se convingă că Leo se îndepărtează. După care revine în avanscenă, ridică încet capacul lăzi.

Tobi: Ai auzit, da? Primul mușteriu. Mai e unu de venit. Aici, la granița dintre viață și moarte. Eh!

Măcar ai luat ceva bun de mâncare.? Stai bine? Lasă... Am suportat noi și mai rele, bătrâne. Cel puțin e cald și nu te plouă. Știu. Știu că nu-i prea confortabil. Uite, acum chiar că n-aș vrea să fiu în pielea ta. Dar... n-am ce-ți face. În definitiv, a fost ideea ta. Trebuie doar să mai rabzi puțin. E

pentru binele tuturor. Sau pentru dezastrul tuturor. Vrei o dușcă? (*întinde sticla în ladă*) Ți place, nu? Instrumentu dracului, ha?

Lumina se aprinde brusc. Vedem acum mai bine întregul decor și întreaga debandadă. Peste tot sunt împrăștiate tot felul de obiecte. Carafe, cărți, haine, tablouri, perne, etc. Pe fundal este amenajată o bucătărie, un aragaz, o chiuveță, dulapuri pe perete.

Tobi: Și așa începe totul, nu? (*își ia sticla înapoi, închide capacul lăzii, ia un scaun de pe jos, se așază pe el, lângă o masa simplă de atelier. Deschide o trusă de unelte luată de pe jos și începe să scoată, pe rând, șurubelnițe, clești și alte ustensile*)

Leo (*intră în scenă, cu un aparat de radio în mână*): Dar e o casă de-a dreptul excepțională!

Tobi: Ai făcut deja turul?

Leo: Rapid. Eu scanez, zbang-zbang, și înțeleg imediat tot ce trebuie înțeles.

Tobi: Zbang-zbang?

Leo: Da, adică, fulgerător... Așa sunt eu. Ca mercurul. Alerg dintr-o parte într-alta și cuprind totul dintr-o privire.

Tobi: I-auzi ia! Io-s mai molcom. Nu le prea am cu zbang-zbang-urile. Ce-ai acolo?

Leo (*pune radioul pe masă*): Un aparat de radio.

Tobi: Merge?

Leo: M-aș mira. E din secolul trecut. (îl bagă în priză, butonează un timp, dar nu se aud decât păcănituri și hîrîieli). Pare totuși c-ar funcționa. Da' nu prinde nimic.

Tobi: În locul ăsta uitat de lume nu răzbate nici lumina. Darămite sunetul.

Leo: (zâmbind) Cred că e invers.

Tobi: Ce anume?

Leo: Viteza luminii e mai mare ca a sunetului.

Tobi: Pe vremuri, poate. Azi lumea e cu susu-n jos iar zgomotul e mai puternic ca lumina. Auzim, dar nu vedem.

Leo: (butonînd inutil radioul) Din păcate... se pare că nici n-auzim. De altfel, nici telefonul nu funcționează.

Tobi: Eh, mare pagubă!

Leo: La un moment dat, tot va trebui să știm ce se mai petrece în lume.

Tobi: De parcă mai poți schimba un dezastru dacă știi de el.

Leo: Dar... de-asta suntem aici, nu?

Tobi: Mda, mă rog...

Leo: (*uitându-se de jur împrejur*): Casa asta a aparținut cândva cuiva foarte bogat. Ați văzut câtă decadență? Dormitoarele, fiecare poartă nume de anotimpuri, Iarnă, Primăvară, Vară, Toamnă.

Tobi: Ce e drept, azi e un lux să mai ai anotimpuri. E martie și uite ce vreme mizerabilă!

Leo: Și băile, ați văzut băile? Faianță de sticlă, chiuvete din granit. Recunosc însă că Biblioteca m-a dat gata. O Bibliotecă cu mii de cărți! Cine să părăsească o casă ca asta și să lase în urmă toate cărțile alea?

Tobi: Dar dacă n-a părăsit-o? Dacă a mierlit-o? Subit. Un cadavru aflat în putrefacție pe acolo n-ai găsit?

Leo: (rîde) Cadavru? Nu, nu... Doamne, nu!

Tobi: Totuși, n-ar fi exclus. Gândește-te. În pustietatea asta, dacă ești singur cuc, mori așa, pe nepusă masă, nici dracu nu știe de tine! E destul de neplăcut să mori de unu singur, nu crezi?

Leo: Ce-i drept, casa asta e la mama naibii. Dacă Organizatorul nu mi-ar fi scris adresa și n-ar fi atașat o hartă, în veci n-o găseam. În oraș, când întrebam de Mangrovelor 77, toți lăsau capetele în jos. Parcă aș fi întrebat de Casa Diavolului.

Tobi: Ai mare încredere în Organizatorul ăsta...

Leo: Încredere am doar în mine... Dar El, cu siguranță, e singurul care are puterea reală să mai facă ceva.

Tobi: Mda...

Leo: Ați ajuns de mult?

Tobi: Dacă judec după sticlele astea goale, să tot fie vreo 2-3 zile.

Leo: Ați băut în continuu? De trei zile?

Tobi: Stai liniștit, nu m-am atins de mâncare.

Leo: Bine, dar asta nu-i deloc sănătos!

Tobi: Depinde. Pentru sănătatea mea mentală, atâta cât a mai rămas, alcoolul e un panaceu. Omoară demonii.

Leo: Când avem atâta treabă de făcut? Trebuie să fiți în putere!

Tobi: (pune mâna la tâmplă) Aici, băiete! Aici e toată puterea mea.

Leo: Înțeleg.

Tobi: Și ca s-o întrețin, trebuie să torn combustibil. Să adoarmă vocile.

Leo: (precaut): Auziți voci?

Tobi: Nu și când beau suficient.

Leo: (schimbă subiectul): Va fi nevoie de mult efort să punem casa asta pe picioare. Pare abandonată de foarte mulți ani.

Tobi: Poate găsim totuși o mumie sau măcar niscaiva oase care să ne spună cam de când...

Leo: (râzând) Iar cu morții? Sincer, sper să nu... Casele cu morți în ele sunt pline de fantome.

Tobi: Atunci, și Pământul nostru ar trebui să fie plin de fantome. Că vorba aia, nu s-a gândit nimeni să ne trimită morții în spațiu. Colcăim aici, împreună, morții cu vii, de la Facerea Lumii. Și e ceva vreme de atunci! Dacă stai să te gândești, pe Pământ suntem mai mult morți decât vii. O planetă de morți, asta am ajuns.

Leo: ...Abia aștept să văd cine mai vine.

Tobi: Noooo... Te-ai și plictisit de mine?!

Leo: Deloc, conversația e de-a dreptul incitantă, doar că...

Tobi: Cam sumbră, ha?

Leo: Puțin...

Tobi: Nu-ți fă griji! Așa se întâmplă când nu beau îndeajuns. Ce să-i faci, defect profesional.

Leo: Și ce sunteți, mai exact?

Tobi: Acum, un bețiv de profesie. Am în spate o carieră de ani de zile. Nu, n-a fost deloc ușor să ajung aici, crede-mă, dar, iată, cu perseverență, oricine reușește ce-și propune. Ia zi, nu cumva tu ești El?

Leo: (râde) O nu, nu, nu!

Tobi: Și de ce te-aș crede?

Leo: În primul rând, El nu e o persoană publică. Nimeni nu-l cunoaște.

Tobi: Iar tu ești? Persoană publică, adică? Scuză-mă, dar de ani buni nu mă mai interesează ce se petrece acolo (arată cu capul spre o fereastră). Ai putea foarte bine să fii și președintele Statelor Unite, habar n-aș avea.

Leo: Nu, nu, nu sunt președintele Statelor Unite.

Tobi: Ești sigur?

Leo: Eu sunt cel care a pornit Revoluția!

Tobi: Ce face?

Leo: Revoluția Rațiunii!

Tobi: Ce drăcie mai e și asta?

Leo: Îi învăț pe oameni căile Rațiunii.

Tobi: (blazat) Aha.

Leo: Sunt mai bine de 7 ani de când am declarat război emoțiilor. Am scris și 14 cărți pe tema asta.

Tobi: 14?

Leo: Da, domnule! Despre eliberarea de sentimente. De-asta și sunt mereu în centrul atenției publice. Nu mă laud, dar în prezent sunt urmărit zilnic de 13 milioane de oameni pe Instagram

Tobi: Zilnic?

Leo: Da, da, zilnic.

Tobi: Pare destul de neplăcut.

Leo: Ce anume?

Tobi: Să te hăituiască zilnic 13 milioane de oameni ca să-i eliberezi de sentimente. Trebuie să fie foarte obositor.

Leo: Deloc. Eu simt că trăiesc doar când sunt activ. Și, când vine vorba de soarta Omenirii, trebuie să fii activ.

Tobi: E, Slavă domnului, atunci. Omenirea e în mâini bune.

Leo: Dar eu sunt doar o picătură într-un Ocean. De-asta sunt aici. Organizatorul și-a dat seama de capacitățile mele când m-a invitat să fac parte din acest Grup Operațional pentru Revigorarea Omenirii.

Tobi (*încâdu-se cu băutura*) Grup pentru ce?

Leo: Revigorarea Omenirii.

Tobi: Așa... deci pentru asta ai venit tu aici?

Leo: Dumneavoastră nu?

Tobi: Ba daaaa! Tot pentru... asta... sigur. Pentru... revigorare (*mai ia o dușcă*) Omenirii.

Leo: Și extrapolând, bineînțeles, salvarea.

Tobi: Da... da... bineînțeles, trebuie extrapolat ca să salvăm operațional. (*spre ladă*) Bună asta!

Leo: Abia aștept să punem planurile fiecăruia pe masă.

Tobi: Planurile?

Leo: Bănuiesc că fiecare dintre noi a fost ales pentru o idee. Omenirea nu poate fi salvată așa, cu una cu două.

Tobi: Da, bineînțeles. E foarte greu de salvat Omenirea. Cu una, cu două. Mai precis... de la ce s-o salvăm?

Leo: De la cataclism. Cutremure, incendii și inundații.

Tobi: Ia uite drăcie ce-o să facem noi!

Leo: Teoria mea e că natura e influențată de oameni. Materia universului are la bază atomii, corect? Or, când ceva se schimbă la nivel de atomi într-un singur om, se schimbă, de fapt, la nivel de univers. Și toate elementele naturii trebuie să fie în echilibru, altfel se produce un cataclism. Pentru că orice schimbare se petrece în noi, reverberează în natură.

Tobi: Adică dacă eu beau peste măsură, se reverberează într-un tsunami?

Leo: E mai complex de atât. Personal, cred că trebuie făcut un transfer de ideologie. Trăim într-o societate de oameni dezamăgiți, din ce în ce mai dezamăgiți. V-ați întrebat vreodată de ce?

Tobi: Da. De dimineață până seara.

Leo: Și eu. Cred că trebuie dată o Lege în sensul ăsta.

Tobi: O lege anti-dezamăgire?

Leo: O lege universală pentru controlul emoției la nivel personal.

Tobi: Aha. Înțeleg. Doar că nu prea pricep...

Leo: Un om care se lasă copleșit de emoții devine irațional. De-asta și natura a luat-o razna. Când ai sentimente, te risipești, o iei pe coclauri, ceea ce e total neproductiv. Când n-ai, te poți concentra pe lucrurile cu adevărat importante.

Tobi: Și cam care ar fi acele lucruri importante?

Leo: Concretul, stimate domn. Prezentul. Lucrurile raționale. Nu rătăcirii imaginare, cai verzi pe pereți.

Tobi: Deci tu vrei să mătrășești legal caii verzi de pe pereți?

Leo: Vorba vine. Dar în mare, da. Eu și adepții mei.

Tobi: Vorbim de ăia 13 milioane?

Leo: Vorbim de oameni cărora eu le-am deschis ochii.

Tobi: Atât de tânăr și atât de modest...

Leo: Modestia și altruismul, stimate domn, sunt lucruri extrem de nocive! De-asta am ajuns în halul ăsta.

Tobi: Da, ce-i drept, murim de atâtă modestie și de atâtă altruism.

Leo: Cu cât suntem mai modești și mai altruști cu atât ne înfrânăm calitățile de luptători cu care am fost înzestrați. Aceste vicii ale inimii care omoară rațiunea!

Tobi: Și ne păzește pe noi păcătoșii de vicii (ia o dușcă). Amin!

Scena 2

Câteva bătăi scurte în ușa, ușa se deschide, apare Katia. Poartă o pelerină albă, de ploaie, udă și uzată. Fața îi e acoperită de o glugă enormă, iar în brațe ține strâns un coș de răchită. Leo se îndreaptă către ea, Tobi rămâne în continuare la locul lui, cercetând-o curios pe tânără.

Katia: Mangrovelor 77?

Tobi: Depinde cine întreabă...

Katia: Nu-i Mangrovelor 77.

Tobi: Capătul pământului, mai degrabă!

Leo: Nu-i adevărat! Aici e Mangrovelor, bine ați venit!

Katia: (stă nemișcată câteva secunde, își ridică încet capul, după care își dă jos gluga): Leo?

Leo: Katia?

Katia: Aici?

Leo: Dumnezeu, Katia! Tu ești?

Katia: O greșală?

Leo: Nu, nu draga mea Katia! Este o minune, o minune, nu o greșală! Katia, tu aici?

Tobi: Mă scuzați, cred că am pierdut primele 57 de episoade...

Leo: Incredibil! Noi ne cunoaștem! Ea e Katia!

Tobi: De-asta m-am prins...

Leo: Ce surpriză! Hai, scoateți repede hainele astea ude și vino, vino draga mea! Domnule... ea este Katia, prietena mea de mult pierdută...

Katia: Prietenă.

Tobi: Luați loc, domnișoară, o dușcă de whiskey să vă încălziți?

Katia: Îhî...

Leo: Mai bine o cafea?

Katia: Îhî.

Leo: Încep din ce în ce mai mult să cred în esența acestei misiuni!

Tobi: Mai plouă?

Katia: Îhî...

Tobi: Rău?

Katia: Îh.

Leo: Katia, ce faci? De unde vii? Ah, avem de povestit noi doi, atât de multe, Katia!

Katia: Îhî..

Tobi: Nu vreți să lăsați coșul jos?

Katia: NU!

Leo: Ce-ai în coș, Katia?

Katia: Dovezi...

Tobi: Dovezi?

Katia: Îhî!

Leo: Ți-e foame, vrei ceva de mâncare?

Katia: Adevărul!

Tobi: Da' guralivă mai sunteți, domnișoară! Nu-i bai, înțeleg. Nici eu de dimineața nu-s vreun orator.

Leo: Adevărul? Katia, ce spui?

Tobi: Poate domnișoara e doar foarte, foarte, foarte obosită... veniți de departe?

Katia: (privindu-l pe Leo): Foc!

Tobi: Aha.. de la Tropice?

Leo: Ce foc, Katia, ce tot spui?

Katia: Foc! Maaare foc. Peste tot, foc. Când Focul arde, Aerul abia se mai simte.

Tobi: Aha! sunteți zodie de Aer? Balanță, cumva?

Leo: Poate n-ar trebui să bei...

Tobi: (*încercând să-și ia sticla înapoi*): Mai ales că e și pe sfârșite...

Leo: Mai bine îți aduc ceva de mâncare. Avem mâncare în frigider.

Katia: Somn.

Leo: Vrei să dormi?

Katia: Somn.

Leo: Dormitoarele nu sunt încă aerisite, dar cred că te poți întinde nițel...

Katia: Somn. Foc. Conopidă. Și la ananas se vede.

Tobi (tresărind violent): Cum?

Katia: Se vede pretutindeni, dar oamenilor nu le pasă! Ei spun că le pasă, dar de fapt nu le pasă. E chiar sub nasul lor, dar oamenii preferă să nu se uite.

Tobi: Ați spus... conopidă?

Leo: Domnule!

Katia: Conopidă și ananas!

Tobi: Nu cumva și conuri de brad?

Leo: Ce v-a apucat? Katia, ești bine?

Katia: Fericită. Și nu prea.

Tobi: Mai zi o dată, ce e cu conopida? Cu ananasul?

Leo: Lăsați-o în pace! Vedeți bine că e obosită, într-un... soi de șoc. Katia, draga mea... vino, trebuie să te întinzi nițel.

Katia: Oamenii sunt cruzi pentru că le e frică.

Leo: Da, draga mea, hai, hai cu mine...

(Cei doi ies. Tobi, extrem de tulburat, se repede și întredeschide capacul lăzii)

Tobi: Ce-a fost asta? Dacă e o glumă, să știi că e una foarte proastă! Coincidență, zici? Dar de ce să folosească conopida și ananasul în aceeași propoziție, dacă n-ar fi știut? Dacă n-ar fi observat? Ah, uneori chiar te urăsc pentru că ești atât de mut! Da, așa e. Tu nu vorbești! Tu doar crezi contextul pentru vorbele noastre! Cel mai bun psiholog din lume, ha? Stai acolo în lada ta și ascultă! Să fiu calm, cel mai bun sfat pentru cineva care simte brusc că o ia razna! În definitiv, n-a zis nimic de conurile de brad. Iar conurile de brad sunt esențiale, nu? De la ele a pornit totul. Poate, totuși, nu sunt nebun! Sau poate am aceeași nebunie ca ea... Dar care e probabilitatea ca doi nebuni perfecți să existe în același univers, în același timp?

Reintră Leo, evident tulburat. Îl vede pe Tobi, care a închis brusc capacul lăzii și s-a așezat pe ea.

Leo: Ce-i acolo?

Tobi: Aici? Nimic! ...Neantul!

Leo: Aha... Mă scuzați, nu-mi vine să cred! N-am vrut să vă reped adineauri, dar... Katia? Katia, aici?

Tobi: În primul rând să lămurim ceva. Eu sunt Tobi, da? Poți să-mi spui Tobi, bătrâne, meștere... dar pentru Dumnezeu, nu mă mai domni.

Leo: Bine... Nu trebuie să râzi de ea, Tobi! Apropo, încântat de cunoștință.

Tobi: Să râd de ea?

Leo: Katia este... este o fată mai specială.

Tobi: Sunt convins.

Leo: Nu e nebună.

Tobi: Eu nu folosesc niciodată cuvântul ăsta.

Leo: E doar... mai ciudată. Ea vede lumea... cum să spun... în alte culori decât o vedem noi.

Tobi: E artistă?

Leo: Pictează.

Tobi: Pictează?!

Leo: Sau, în fine, picta pe când eram împreună. Niște tablouri de o frumusețe hipnotică. Era obsedată de Spirala lui Fibonacci.

Tobi: (tresare puternic) Cum?

Leo: Matematicianul italian, știți, cel care a descoperit numărul lui Dumnezeu, sau parcă așa îi spunea.

Tobi: (precaut): Știu prea bine cine e Fibonacci.

Leo: Devenise destul de cunoscută pentru picturile ei. Până când s-a oprit.

Tobi: Și... când, de ce... s-a oprit?

Leo: (ridică din umeri) A luat-o razna. S-a întâmplat imediat după ce ne-am despărțit. Acum 7 ani.

Tobi: 7 ani?!

Leo: Ce ciudat... Mangrovelor 77...

Tobi: Leo, crezi în coincidențe?

Leo: Cred în accidente energetice. Cred că uneori, când chemi realitățile, acestea chiar se întâmplă.

Oare de ce Organizatorul a adus-o tocmai pe ea aici? Tocmai pe ea...

Tobi: Mai știi... dacă le are cu puterile astea metafizice, poate că ea însăși e Organizatorul?

Leo: Cine? Katia? (râde încet) Katia nu e în stare nici să-și facă cumpărăturile. Dacă iese din casă să-și ia pâine, cumpără întregul magazin, mai puțin pâine. Nu, Katia n-are cum să fie Organizatorul.

Tobi: Tu singur spuneai că are puteri nebănuite, precum Organizatorul.

Leo: E altceva. Din sursele mele, Organizatorul este omul din umbră al acelei Organizații secrete care conduce lumea.

Tobi: Conduce lumea, ha? Organizație secretă? Hahaha! Și conducătorul ăsta secret ne-a ales taman pe noi? Vai de capul omenirii atunci!

Leo: Da, Tobi! Noi suntem cei Aleși! Mă întreb doar.. cine o fi a patra persoană?

Tobi: Ce-ai spus? A patra persoană?

Leo: Da, în scrisoare scria că vom fi patru.

Tobi: (privind spre ladă): Patru?

Leo: Presupun că a patra persoană va fi însuși Organizatorul!

Tobi: Mă cam îndoiesc...

Leo: Tobi?

Tobi: Îh?

Leo: Tu realizezi că noi vom schimba azi soarta lumii?

Tobi: Mda... mă rog...

Leo: Toată viața mea am avut această credință. Că sunt sortit pentru lucruri mărețe. Din cauza asta am părăsit drumul meu pavat cu aur...

Tobi: Ce face?

Leo: Vezi tu... Părinții mei, în fine, părinții mei sunt bogați. Extrem de bogați.

Tobi: Înțeleg...

Leo: Nu, nu înțelegi. E îngrozitor să fii bogat.

Tobi: O tragedie!

Leo: Când ești bogat pierzi uzul Rațiunii! O iei razna. Ca părinții mei. Au vrut să mă transforme într-un om slab și dependent. Mă copleșeau cu atențiile, mă sufocau cu iubirea lor insuportabilă.

Puteam eu să accept toate astea? Să duc o viață searbădă, spoită cu succes, căsătorit, probabil, cu o femeie frumoasă, care ar fi crezut că mă iubește, pe care aș fi crezut că o iubesc?

Tobi: Ce coșmar!

Leo: Îți imaginezi cum ar fi fost să locuiesc undeva, într-o casă fabuloasă, pe malul mării, unde ar fi fost soare tot timpul?

Tobi: Îngrozitor! Te rog, oprește-te să înșiri ororile astea pe care nu le-aș dori asta nici celui mai aprig dușman!

Leo: Dar, Tobi, perfecțiunea asta spre care tind oamenii e de fapt drumul către Iad.

Tobi: *(bate din palme, aplaudând ironic)*: Așa e, tinere! Bravo! Mă-nclin! Paradisul e aici, în hruba asta, la mama dracului, într-o ploaie apocaliptică, iar heruvimii cu care îl împarți sunt un bețiv și o ciudată care bolborosește despre conopidă și ananas, toți trei aduși laolaltă de o scrisoare semnată Organizatorul!

Scena 3

Ușa se deschide brusc. În cadrul ei apare Amelia. Luminile se sting.

Amelia: Toți patru!

Cei doi se întorc speriați spre ușă.

Amelia: Este clar că rețeaua electrică din casa asta e pe butuci. Care dintre voi este electricianul?

Leo: Bună ziua, doamnă!

Tobi: Să fiu al naibii...

Amelia: Domnule, fără înjurături. Poate că suntem cu toții într-un mare căcat, dar puțină decență nu strică nici când ești în cel mai adânc căcat.

Tobi: Sunteți sigură că n-ați greșit adresa?

Amelia: Mangrovelor 77.

Tobi: *(spre sine)* Ce-a pus la cale?

Leo: Deci acum suntem echipă completă, bine ați venit!

Amelia: Aș fi venit în zori dacă nu dădeam peste un măgar.

Leo: Un... măgar?

Tobi: Parcă ați spus fără înjurături.

Amelia: Și de când să spui unui măgar că e măgar e o înjurătură?

Leo: Ați avut un accident, cu un măgar?

Amelia: Domnule, în viață nu există accidente. Cel mult incidente. Ca cel de acum câteva ore. Cu măgarul.

Leo: Eu sunt Leo... acel Leo!

Tobi: Cel care va salva Omenirea.

Leo: Cu toții vom salva Omenirea.

Amelia: (îl măsoară din cap până în picioare): Aha.

Leo: Cobor să pun siguranțele la loc și mă întorc... Oricum, bine ați venit, doamnă! Ah, ce bucurie, de acum totul, totul poate să înceapă! Doamnelor, domnilor, să înceapă balul! (iese)

Amelia: Din păcate acest domn pare cam idiot.

Tobi: Vă mai întreb o dată, sunteți sigură că trebuia să veniți azi, aici?

Amelia: Vă mai răspund o dată: Da.

Tobi: (chicotind): Jocul ăsta devine aproape interesant. O dușcă?

Amelia: O dușcă? Aveți cumva senzația că suntem la birt, domnule? Trebuie să ne apucăm de treabă. Nu de dușcă. Și așa e târziu. Cum se aprinde lumina, facem rapid un plan. Unde e a treia persoană?

Tobi: Doarme.

Amelia: Doarme?

Tobi: Sincer să fiu, cred că e nițel zdruncinată... o fi de la hârtoapele astea.

Amelia: Deci avem un idiot, un bețivan și o lunatică. În fine, o s-o scot cumva la capăt.

Tobi: Hei, cucoană!

Amelia: Numele meu este Amelia. Dacă v-ați fi uitat în frigider, ați fi văzut că pe toate caserolele cu salată de conopidă stă numele meu.

Tobi: Ce???

Amelia: Dacă nu mă înșel, dumneavoastră sunteți Tobi, iar idiotul este Leo. Păreți genul care mănâncă broccoli cu parmezan.

Tobi: Broccoli?

Amelia: Cu parmezan. Așadar, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați spune ori pe nume, ori doamnă. În nici un caz cucoană. Cucoană este insultător și total de neacceptat.

Tobi: Fir-aș al dracului să fiu! (se repede spre frigider, îl deschide) Conopidă, avem conopidă?

Amelia: Uitați ce facem. Îmi dau seama că nu vă puteți abține să înjurați. Suferiți pesemne de Tourette, pot să înțeleg asta.

Tobi: Broccoli?!

Amelia: O să mă ocup și de dumneavoastră. Incidente apar tot timpul, nu vă faceți griji, rezolvăm. Cum am rezolvat mai devreme. Cu măgarul. Dar înainte de toate vă rog să aduceți aici a patra persoană.

Tobi, în fața frigiderului deschis începe să desfacă febril caserolele.

Tobi: Conopidă, broccoli, varză, melci! Bineînțeles, melci, melci!!! Normal, că avem și melci! Ai umor cu carul, băi, băiatule! Uitasem de varză, dar nu de melci, hahahaha!!!

Leo revine, se oprește în prag și-l privește stupefiat pe Tobi care continuă să deschidă toate caserolele și să arunce cu mâncarea pe jos

Tobi: (luând o bucată de broccoli dintr-o caserolă, le-o arată pe rând, ca și cum ar avea o armă în mână): Aha! Și-a bătut joc de mine!! Totul începe să se lege! Vedeți? V-ați uitat bine? Hahaha! Dar recunosc, faza asta e tare, da' tare de tot! Uite, uitați-vă, uitați-vă la toate astea! Hahaha!!! Cine sunteți, doamnă? Ce căutați aici?

Leo: Bătrâne!

Tobi: Hahahaha!

Leo: Meștere!

Tobi: HA!

Leo: Tobi! Ce s-a întâmplat?

Tobi: S-a întâmplat că sunt un tâmpit! Asta s-a întâmplat! Uitați-vă și voi, de fapt, de pomană vă uitați! Totul e o farsă! O cacialma! Hahaha, nu mai e nici o scăpare! Nici o scăpare, hahahaha!

Amelia, după ce a urmărit impasibilă criza lui Tobi, își caută liniștită în geantă, de unde scoate o seringă, se apropie încet, dar cu pași siguri de Tobi care începe să mănânce ca disperatul din toate caserolele, îi înfinge seringă în grumaz, după care se retrage. Tobi înlemnește, cu o bucată de broccoli în gură, îi privește o clipă rînjind, după care se prăbușește la podea.

Leo: (stupefiat) Ce-ați făcut?

Amelia: I-am administrat o doză de calmant.

Leo: Păi și... dumneavoastră... mergeți așa, cu seringă după dumneavoastră ca să calmați oamenii?

Amelia: Am calmat și măgarul. Niciodată nu știi când îți trebuie. Lumea asta colcăie de nebuni.

Oameni și măgari deopotrivă. I-am dat o doză dublă. Ca măgarului. O să doarmă fix trei ceasuri.

Leo: Și știți cu siguranță că n-o să-i facă rău?

Amelia: Doar nu credeți că sunt o criminală! Ați văzut și dumneavoastră. Delirum Tremens

Leo: Dar a băut non stop, de când am venit aici.

Amelia: Nu îndeajuns, se pare. Hai, ajută-mă să-l pun pe canapea.

Leo: Ce bizar...

Amelia: Ce-i bizar?

Leo: Conopida...

Amelia: Ce-i cu ea?

Leo: Katia, a patra persoană, cea care doarme dincolo, și ea vorbea de conopidă.

Amelia: O să vă rog să adunați toată mâncarea asta și s-o puneți la coșul de gunoi.

Leo: S-o arunc? Pe toată?

Amelia: Da ce? Sunteți animal? Mâncați de pe jos?

Leo: Bine, dar...

Amelia: Dar ce?

Leo: Noi ce vom mai mânca?

Amelia: N-aveți grijă. *(își pune pe masă geamantanul, îl deschide. Geamantanul e plin de conserve, cârnați, salamuri.)*

Leo: Uau! sunteți o salvatoare!

Amelia: Gata? Ați strâns tot?

Leo: Aproape. Păcat de toată mâncarea asta. Ce l-o fi apucat?

Amelia: Oamenii la beție nu mai sunt ei. Adică sunt ei, dar doar pe jumătate. Știu ce spun. Am îngropat până acum doi soți. Unu mai bețiv ca altul.

Leo: Îmi pare rău...

Amelia: De ce?

Leo: Îmi dau seama că n-a fost tocmai o fericire să îngropați atâția soți.

Amelia: Doar nu era să-i împăiez și să-i pun pe perete!

Leo: Nu bineînțeles, că nu. Spun doar că ați avut parte de ghinion.

Amelia: Ghinion?

Leo: Ghinionul să vă pese, doamnă. Doi soți, amândoi cu patima băutului, de care ați crezut că trebuie să aveți grijă. Cine știe unde ați fi ajuns dacă nu aveți aceste cruci de dus? Iar povestea se repetă și acum. Se pare că aveți parte doar de vicioși în viață.

Amelia (aranjând conservele în frigider): Și vicioșii au parte de mine.

Leo: (arătând spre Tobi) Știți că am crezut pentru o clipă că el este?

Amelia: Cine?

Leo: Organizatorul.

Amelia: Organizatorul?

Leo: Da... cel care ne-a adunat pe toți aici.

Amelia: Așa îi spuneți? Organizatorul?

Leo: Păi... cum altfel?

Amelia: Pe numele lui.

Leo: Adică are un nume?

Amelia: Doar nu-i animal de pădure să n-aibă nume!

Leo: Cum? Îl cunoașteți?

Amelia: Toată lumea îl cunoaște!

Leo: Toată lumea?

Amelia: Da, da...

Leo: Dar cum... cum îl cheamă?

Amelia: Adică tu chiar nu știi?

Leo: NU!

Amelia: E, poate e mai bine așa.

Leo: Nu-mi spuneți??

Amelia: În unele cazuri, ca cel de față, poate că cel mai bine e să afli la sfârșit.

Leo: Puteți să-mi spuneți, măcar cum arată?

Amelia: Asta încă nu știu.

Leo: Dar spuneți că îl cunoașteți!

Amelia: Of, of, o să am ceva de lucru cu dumneata, nu glumă!

Leo: Vă rog...

Amelia: Terminați de șters pe jos și vorbim mai încolo.

ACTUL II

Scena 1

Ușa se deschide, apare Katia. E ciufulită, ca după somn.

Katia: Gălăgie.

Leo: Katia, te-am trezit!

Katia: Mult, mult tãmbãlãu.

Amelia: Dumneata ești Katia!

Katia se oprește, zãmbește larg, se îndreaptã rapid cãtre Amelia și o ia în brațe, tandru. Amelia înlemnește, nu știe ce sã facã.

Katia: Om frumos!

Amelia: Da, în fine, în fine...

Katia: Oamenilor frumoși trebuie sã li se spunã cã sunt frumoși.

Amelia: E, poftim, ți-ai și gãsit zãna.

Katia: Puțini licurici pe lume.

Leo: Katia, doamna e Amelia.

Amelia: Încântatã.

Katia: N-ar fi trebuit sã-i crezi.

Amelia: Poftim?

Katia: Dacã îi spui licuriciului cã e gãndac, el tot strãlucește.

Leo: Katia, ia un loc... (cãtre Amelia). Katia e ... un pic mai specialã.

Amelia: Înțeleg. Prea bine. Am pus de cafea, aveți niște biscuiți în dulap. Ați face bine sã mâncați ceva, sã prindeți puteri. Micul dejun e cea mai importantã masã a zilei. Eu mã duc sã vãd ce e pe dincolo.

Amelia iese. Leo ia cafeaua de pe foc, toarnă două cești, le aduce la masă.

Leo: Ești neschimbată, Katia. La fel de tânără, la fel de frumoasă.

Katia: Mare grijă!

Leo: Da, ai grijă, e fierbinte. Ți-aduci aminte? Cum obișnuiai să-mi torni cafeaua în farfurioară să se răcească. Ca unui motan.

Katia: (ușor agresivă): Miau!

Leo: N-am mai auzit nimic de tine.

Katia: Eh.

Leo: Mai pictezi?

Katia: Îh.

Leo: Ai înțeles greșit totul, Katia. Ghinionul tău.

Katia: Eh.

Leo: Dar acum, toate astea se vor schimba, Katia. Acum ne-am reîntâlnit. Îți dai seama de ce, nu?

Katia: Îhi!

Leo: Te voi face o luptătoare, Katia!

Katia: Ehe...

Leo: Te voi învăța să-ți domini inima asta slabă, care ți-a adus făcut mintea praf. Pentru că tu, mai mult ca oricine, trebuie să înveți căile Rațiunii.

Katia: Două rațe ciufulite au plecat să se mărite.

Leo: Poftim?

Katia: Și-au găsit și doi rățoi în pădurea cu trifoi.

Leo: Ce pierdere! Mintea ta briliantă, Katia, omorâtă de atâta sensibilitate... Dar poate mai e o speranță și pentru tine.

Katia: Nici o speranță pentru ananas.

Leo: Vrei să-ți spun ceva haios? Când am ajuns aici am crezut, am fost convins, pentru câteva secunde, că Tobi... malacul ăla care sforăie pe canapea, este Organizatorul!

Katia: Pfa!

Leo: Iar el insinua că tu ai fi El.

Katia: Imposibil.

Leo: Asta i-am spus și eu.

Katia: Minciuni.

Leo: În fine, dar nu asta voiam să-ți spun. Acum bănuiesc... de fapt sunt aproape sigur că Amelia este...

Ușa se deschide și intră valvârtej Amelia.

Amelia: Leo!

Leo: Da, doamnă!

Amelia: Vino repede să mă ajuți!

Leo: Ce? Ce s-a întâmplat?

Amelia: La baie, unul dintre robinete a țâșnit, e apă peste tot!

Leo: Vin acum! (ia trusa de scule lăsată pe masă de Tobi și iese cu Amelia).

Lada scârțâie, capacul se întredeschide. Katia se îndreaptă către ladă, se așază lângă ea.

Katia: Ți-am mai spus că nu pot. Nu iese. Pur și simplu nu iese. Și, da, încerc. Încerc s-o schițez zi de zi de zi! Nimic. Ți-am adus un coș plin cu dovezi, ca să vezi cu ochii tăi. Crezi că eu vreau asta? Dar cum o pictez, cum dispare. Parcă aș picta cu cerneală invizibilă. Durează doar câteva secunde. Cât o iluzie, atâta durează. Uneori... uneori cred că de fapt nici nu a existat. Poate că a fost doar în capul meu. Și al tău, bineînțeles. Știu de ce te încăpățânezi atât de tare ca ea să existe. Fără ea, n-ai

mai exista nici tu. De-asta! Ah! De ce nu-mi dai pace? E inutil, ți-am spus! Dacă a fost o dată, s-a terminat. Totul! De pomană încerc s-o mai pictez. A dispărut. Din conopidă și din broccoli, din toate florile de crin și din toate margaretele. Încetează să-mi ceri să gândesc ceva ce nu mai poate fi gândit!

Tobi: (în somn) Conopida, melci, broccoli! VARZĂĂĂ!!!

Katia: (zâmbind) El? Și el crede asta? Așa zici tu? Că lumea poate fi salvată doar cu doi visători? Și ce? El e visătorul meu? Sau Amelia? (brusc, enervată) Dar Leo? Ce caută Leo aici? Ce glumă sinistră! Cum crezi că aș putea picta cu Leo în aceeași casă? Doar știi bine că el e motivul pentru care ea a dispărut. Iar tu, tot timpul ăsta, tu ce-ai făcut? Mă cac pe liberul arbitru! Când vezi că lucrurile o iau razna, nu ridici nici un deget, nu faci nimic că... vezi, dom'le, liberul arbitru! Știi ceva? Poate chiar o meriți! Na! Am spus-o! Te-ai ascuns, aici, în lada asta. Atunci n-ai decât să crăpi aici, în lada asta! La capătul lumii. În Mangrovelor 77.

(se aud câteva bubuituri puternice de tunete)

Scena 2

Leo intră din nou în scenă.

Leo: Gata, criza a fost evitată. Doar că a trebuit să opresc apa de tot. Țevile astea vechi nu mai rezistă mult. Din fericire Organizatorul a lăsat în pivniță toate materialele pregătite, așa că în curând mă voi apuca de treabă. Ei, ia zi, am avut sau n-am avut dreptate?

Katia: Îh.

Leo: Amelia! Nu te-ai prins? A făcut-o intenționat! Treaba cu robinetul. Îți dai seama, nu?

Katia: Îhî.

Leo: Ah, Katia, dar totul a fost un test. Pe care l-am trecut cu brio. I-am demonstrat că nu mă pierd cu firea, că mă descurc în situații de criză. Când îmi pun în cap ceva, nimic nu-mi stă în cale!

Katia se ridică, se îndreaptă amenințătoare către el, îl privește de aproape, cu ochii mari.

Leo: Ce faci? Termină! Oprește-te! Așază-te la masă! Termină de mâncat. Oprește-te să mă privești cu ochii ăștia! Acum nu-ți mai merge! Auzi? Tot timpul, ochii tăi au fost de vină. M-au făcut mereu să mă îndoiesc de mine, de Planul meu. Am urât tot timpul oglinda asta a ochilor tăi! Dar, puicuțo, toate astea s-au terminat. Vrăjitoriile tale de mahala nu mai țin. Acum știu prea bine cine sunt. Și știu care e Scopul meu în viață!

Apare Amelia

Amelia: Casa asta e vrașiște. Ne așteaptă o grămadă de muncă. Până una alta, aici trebuie făcut un spațiu de lucru. Vă rog să așezați toate scaunele la perete, în stivă, fotoliile, mesele la fel... Vreau să luați toate cărțile și toate tablourile de pe jos și să le puneți în stive, pe cât posibil ordonate.

Katia: Ordonate?

Amelia: Cărțile la cărți, obiectele mari, la obiecte mari, alea mici la alea mici. Trebuie să lucrăm împreună, altfel n-o s-o scoatem niciodată la capăt.

Leo: Canapeaua?

Amelia: Canapeaua o mutăm mai încolo. După ce se trezește Tobi.

Cei trei se apucă să strângă, să ordoneze, să facă loc în jurul canapelei.

Leo: Veniți de departe, doamnă?

Amelia: Ce contează?

Leo: Sunt doar puțin curios.

Amelia: Curiozitatea a omorât pisica.

Katia: Miau!

Leo: (râde) Așa e, așa e! Doar că despre Tobi și Katia știu aproape tot, despre dumneavoastră, mai nimic.

Amelia: Știți cât trebuie să știți.

Leo: Știu doar că l-ați drogat pe Tobi în criza lui de isterie.

Amelia: Nu uitați de măgar.

Leo: Într-adevăr, am uitat de... măgar.

Amelia: Avem treabă, nu timp de socializare.

Leo: Nu vi se pare nedrept?

Amelia: Ce anume?

Leo: Chiar dumneavoastră ați spus-o: trebuie să lucrăm împreună!

Amelia: Mi se pare că asta și facem.

Leo: Și Tobi? Noi muncim, și el doarme.

Amelia: Se mai întâmplă. Când unul nu poate, ceilalți trebuie să ajute. În plus, Tobi nu doarme.

Zace.

Leo: Zace din cauza lui.

Amelia: Mai degrabă din cauza medicamentului.

Leo: Cu tot respectul, dar cred că...

Amelia: Spuneți odată!

Leo: Cred că Tobi n-are ce căuta în grupul nostru.

Amelia: Ce vrei să zici?

Leo: E clar că fiecare avem aici o misiune. Și, deși nu știu mai nimic despre dumneavoastră, m-am prins cine sunteți!

Amelia: E, dacă v-ați prins, să vă țineți tare. N-aș vrea să cădeți să vă rupeți ceva.

Leo: Dar Tobi... E clar că e în plus!

Amelia: Clar pentru cine?

Leo: E un om terminat. Poate că Organizatorul a vrut doar să-i mai dea o șansă. Pe care a irosit-o. Orice talent ascuns ar fi avut omul ăsta, acum s-a sfârșit. E un om la capătul puterilor. Dincolo de orice salvare.

Amelia: Așa, și ce propuneți?

Tobi: Să-l abandonăm.

Amelia: Cum?

Leo: Să-l trimitem de aici.

Amelia: Unde?

Leo: Afară.

Amelia: Afară plouă.

Leo: A spus că-i place ploaia. E zodie de Apă.

Amelia: O să răcească.

Leo: Știu că mă testați! Dar aici, în inima asta, doamnă, n-o să găsiți decât pură rațiune. Fără sentimentalisme. Tobi trebuie să plece.

Amelia: Tobi are nevoie de ajutor. Eu sunt zodie de Pământ și știu ce spun.

Leo: Dar noi n-avem timp pentru asta. Misiunea noastră e să salvăm Omenirea, nu un singur om.

Amelia: Nu abandonezi un om care are nevoie de ajutor.

Leo: Dar și-a făcut-o cu mâna lui, de ce ar trebui să ne simțim obligați să suportăm un bețiv lamentabil?

Amelia: Oamenii care beau au un motiv! Nimeni n-ajunge în situații limită pentru că a avut o viață prea fericită. Sau prieteni prea buni.

Leo: Eu cred că fiecare are șansele lui în viață. Și fiecare e dator să le fructifice. Sau, când greșesc, să-și asume. De ce ar trebui eu să corectez greșelile altora?

Katia: Umanitate.

Leo: Dragă Katia, tot o găsculiță romantică ai rămas!

Amelia: Ați face bine să vă măsurați cuvintele!

Leo: Fiecare e dator pentru propria bună stare. De-asta am ajuns unde am ajuns. De-asta Organizatorul...

Amelia: Da?

Leo: Ei bine, eu cred că Organizatorul tocmai asta vrea să ne transmită. Pentru ca Omenirea să fie salvată, trebuie să scăpăm de oamenii slabi!

Ropotele ploii se întetesc, se aud lovituri în pereți

Katia: Ce zgomot, ce zgomot!

Amelia: A început să dea cu grindină. Repede, Leo, caută în geantă, dă-mi niște leucoplast. Trebuie să badijonăm geamurile, să nu se spargă.

Leo se execută, amândoi încep să lipească leucoplast pe ferestre.

Amelia: Asta o să mai atenueze loviturile.

Leo: Știți întotdeauna ce să faceți!

Amelia: Experiența.

Leo: Nu m-aș fi gândit niciodată să lipesc leucoplast pe ferestre.

Amelia: Pentru că nu v-a spart grindina geamurile.

Leo: Și cu toate astea, să știți doamnă, seninătatea asta a mea ascunde multe furtuni.

Amelia: Sunt convinsă.

Leo: Bineînțeles, mai am de învățat. Oricum, faptul că sunt aici, cu dumneavoastră e cea mai mare dovadă a valorii mele.

Katia: Și eu am dovezi. Am dovezi, dar e inutil să mai ai dovezi, într-o lume în care nimeni nu-i interesat de dovezi.

Amelia: Ce spui, drăguțo?

Katia: Am un coș plin cu dovezi. E dincolo, în cameră.

Amelia: Bine, bine. Ne ocupăm de dovezi mai încolo.

Katia: Promiți?

Leo: Am badijonat toate geamurile.

Amelia: Du-te, te rog, să verifici dormitoarele. Între timp eu așez masa. În curând se va trezi și Tobi.

Trebuie să mâncăm ceva consistent.

Leo: Va trebui totuși să vorbim despre Tobi, doamnă.

Amelia: Vom vorbi despre Tobi cu Tobi la masă.

Leo iese. Katia se repede la Amelia, o prinde de mână.

Amelia: Ei, ce e?

Katia: Să nu ne lași!

Amelia: Să vă las?

Katia: Eu îl cunosc pe Leo... om rău.

Amelia: Prostii. Nu există așa ceva.

Katia: Și eu am crezut asta. Dar acum nu o mai cred. Leo e diavolul.

Amelia: Draga mea, eu l-am cunoscut pe Diavol. Acum vreo 30 de ani. Dacă n-a putut să mă doboare atunci, cu siguranță că n-o s-o facă nici acum.

Katia: Dar Diavolul e mai puternic, nu mai putem lupta contra lui.

Amelia: Draga mea, liniștește-te. Dacă diavolul vrea să se pună și a doua oară cu mine, sigur s-a tâmpit de-a binelea.

Katia: Orașele sunt cuprinse de flăcări. Apele și-au ieșit din matcă. Aerul e otrăvit, iar Pământul se rupe. Oamenii nu mai înțeleg, pentru că nu mai au repere. Ochii lor văd ploaie, dar e foc. Ploaia nu mai e ploaie, apa din cer arde și totul e pârlolit, pe câmpuri și în inimi.

Amelia: Prostii. Ți-a scăzut glicemia. Atâta tot.

Katia: Lada e goală, nu?

Amelia: Lada?

Katia: Ne prefacem că e cineva acolo, dar nu mai e nimeni. Un sicriu gol, la care ne-am tot închinat.

N-a fost niciodată nimeni acolo, dar noi ne-am încăpățânat să credem asta. Iar acum, oamenii dezamăgiți au pierdut și ultima speranță. Lada e goală.

Amelia: Atunci o aruncăm.

Katia: NU!

Amelia: De ce să ținem lucruri nefolositoare în casă? Când se întoarce Leo...

Katia: Nuuu! Mai las-o... mai las-o puțin. Nu-i spune lui Leo! Mai am nevoie de timp. De iluzie, te rog! Măcar până mâine. Nu vom supraviețui nopții ăsteia fără iluzie.

Revine Leo.

Leo: Am... rezolvat cu geamurile... (o ia pe Amelia deoparte) Doamnă!

Amelia: Ei?

Leo: Am luat coșul cu dovezi al Katiei...

Amelia: Ce-ai făcut?

Leo: Uitați-vă puțin!

Amelia: Doar n-ai cotrobăit prin lucrurile fetei!

Leo: Trebuia. Fata e nebună.

Amelia: Și de ce mă rog trebuia?

Leo: Dar uitați-vă! În coș sunt flori mucegăite, conopidă, varză, broccoli toate năpădite de viermi!

Amelia: Mda, asta nu-i prea igienic.

Leo: Absolut deloc!

Amelia: În fine, o să vorbesc cu ea despre importanța curățeniei. Mai ales că am venit aici să punem casa asta pe picioare.

Leo: Întocmai! Îmi place cum gândiți. Ce fac cu astea?

Amelia: Până una alta, scoate-l afară. Numai de viermi n-avem nevoie în șandramaua asta.

Leo: Întocmai, doamnă, întocmai!

Leo deschide ușa, iese, după care se întoarce înfrigurat.

Leo: Doamnă, n-o să vă vină să credeți! Afară a început să ningă brusc. A pornit un ditamai viscolul.

Amelia: Era de așteptat. Ploaia aia înghețată avea să se transforme la un moment dat în zăpadă.

Leo: În ritmul ăsta, în curând vom fi izolați de orice suflare omenească.

Amelia: Nu-i bai. O scoatem la capăt. Până una alta, trebuie să-i punem pe Tobi și pe Katia pe picioare.

Leo: Și dacă n-am face-o?

Amelia: Ce anume?

Leo: Credeți că e înțelept să irosim mâncarea pe ăștia?

Amelia: Cum adică să irosim mâncarea pe oameni?

Leo: Să-i lăsăm să se descurce. Dacă se dovedesc capabili de muncă, rămân, dacă nu, îi scoatem din ecuație.

Amelia: Nu scoatem pe nimeni din ecuație, pentru că nu e ecuația noastră.

Leo: Oamenii slabi au fost mereu ajutați. Și? I-a făcut ajutorul mai puternici? Nu vă dați seama?

Ajutând un bețivan ca Tobi, n-o să-l scoatem în veci din viciile lui. N-am face decât să-i încurajăm și să-i întreținem slăbiciunea. Când ai prieteni în jur, poți face toate prostiile din lume, pentru că ai plasa de siguranță!

Amelia: Nu sunteți un om prea fericit, domnule.

Leo: Din contră, doamnă. Când nu depinzi de nimeni, atunci ești un om împlinit.

Katia: Ciuntit!

Amelia: Nu toți oamenii sunt puternici... cum vă considerați dvs.

Leo: Dar eu am ajuns puternic.

Katia: Bani!

Amelia: Ce?

Katia: Viața frumoasă, viață fără griji. Viață de privilegii, viață de răsfăț.

Amelia: Ce spune?

Leo: Ah... cred că vorbește despre părinții mei. În fine... părinți adoptivi. Care sunt oameni foarte bogați. Din păcate, niște sentimentaliști.

Amelia: Ați fost adoptat?

Leo: Da. Mama mea m-a abandonat la naștere.

Amelia: Abandonat...

Leo: Când am aflat, am urât-o. Acum o respect.

Amelia: Ați fost abandonat...

Leo: Mi-am dat seama că a fost o Rațională. Gândiți-vă, ce bine ar fi putut să-mi facă o femeie, o tânără de 17 ani, fără nici un sprijin?

Katia: Să nu te abandoneze.

Amelia: Poate că are dreptate...

Leo: Bineînțeles că am dreptate. La nouă ani sufeream de depresie. Dar ai mei m-au dus la un psiholog. Un om genial! Aș putea spune că el m-a transformat în cel care am devenit azi. I-aș fi mulțumit, dar, din păcate a dispărut.

Amelia: A dispărut?

Leo: De vreo 7 ani nimeni nu mai știe nimic de el.

Amelia: Și în ce sens v-a ajutat?

Leo: Mi-a deschis ochii spre căile Rațiunii. M-a ajutat să-mi transform suferința în ceva pozitiv.

Întâi în ură, apoi în detașare. Rațiune, pură rațiune, înțelegeți? Așa am ajuns un om puternic, care a învățat să nu depindă emoțional de nimeni și de nimic. Să ia tot ce e bun pentru el și să nu se lege la cap cu sentimentalisme.

Amelia: Înțeleg...

Katia: Poate că așa a început să dispară din conopidă.

Amelia: Poftim?

Katia: Apoi din broccoli și din varză.

Amelia: Ce anume a dispărut?

Katia: Totul.

Amelia: A dispărut totul din conopidă?

Katia: Și din varză. Și din broccoli.

Leo: Ce trist.

Amelia: Că a dispărut totul din varză?

Leo: Că o minte atât de genială s-a lăsat călcată în picioare de sentimentalisme.

Amelia: La ce vă referiți?

Leo: Katia cu mine ... am avut o poveste, o legătură, demult. În altă viață. Încă de când am întâlnit-o mi-am dat seama că va fi o povară pentru mine.

Amelia: În ce sens?

Leo: Katia era o fată incredibilă, dar avea un defect major. Era de o bunătate maladivă.

Amelia: Bunătatea e maladivă?

Leo: Pentru unii e ca un drog. Am încercat, vă jur, am încercat s-o schimb! S-o călesc! Nu conta că eram disprețuitor cu ea, nu conta că o părăseam, dispăream cu zilele, ea mă primea înapoi, mereu cu zâmbetul pe buze.

Amelia: De ce vă întorceați dacă o disprețuiați?

Leo: Din pură curiozitate.

Amelia: Nu înțeleg.

Leo: Voiam să văd cât poate să ducă, limita abjectei lipse de stimă. Apoi, ei bine, apoi a rămas însărcinată. Mi-am dat seama că e un moment decisiv. Și i-am spus că trebuie să aleagă. Ori eu, ori copilul.

Katia: Ticălos!

Leo: Proasta a făcut alegerea greșită. Bineînțeles că am părăsit-o. Și vedeți bine în ce hal a ajuns.

Katia: Ticălos!

Scena 3

Katia scoate un urlet scurt, înșfacă un cuțit și se repede la el. Urmează o luptă scurtă, însă Amelia, fiind pe fază, îi înfige seringă cu calmantul. Katia scapă cuțitul din mână și cade în brațele Ameliei.

Leo: (agitat, se adună de pe jos, își îndreaptă hainele, etc): Vă mulțumesc, vă mulțumesc... Vedeți, vedeți, doamnă, vedeți unde duce slăbiciunea? Oamenii buni sunt niște criminali. Nu există bunătate, doamnă. Există doar minciună.

Amelia: Mda...

Leo: O dezaxată... am sperat că o pot ajuta. Dar e dincolo de orice ajutor. Dacă nu erai dumneavoastră, doamnă!

Amelia: Bine că am fost.

Leo: În ce hal a ajuns! O ființă patetică și slabă. O isterică! Și-a pierdut mințile, doamnă! Aproape că mi se face rău când mă uit la ea.

Amelia: N-ați înțeles mare lucru.

Leo: Din contră, doamnă! Am înțeles, am înțeles totul. Știu că dumneavoastră sunteți Organizatorul. Am știut de când l-ați drogat pe Toni. Și tocmai de-aia sunt de acord.

Amelia: Cu ce?

Leo: Cu ce ați ales să facem. Să scăpăm de ei.

Amelia: Ce să facem?

Leo: Afară!

Amelia: Dar n-ar rezista în viscolul ăsta nici două ore.

Leo: Cu atât mai bine! Oamenii slabi n-au ce căuta în lumea noastră! Nu zic să fim inumani.

Amândoi sunt drogați, în felul ăsta nu vor simți nimic.

Amelia: Ce tot spui acolo?

Leo: Apoi vom pune planul la punct. Resetarea spirituală a Omenirii.

Amelia: (stă câteva clipe, se gândește, după care, fermă): Prea bine!

Leo: Cum?

Amelia: Am zis prea bine. Însă trebuie să găsim niște frânghii. Să-i legăm. Să fim siguri că nu pot scăpa.

Leo: Briliant, briliant, doamnă!

Amelia: Coborâți în pivniță și aduceți ceva de acolo.

Leo: Ce fericire, ce fericire, mă întorc numaidecât.

Rămasă singură, Amelia o duce pe Katia pe canapea, o așază lângă Tobi. Apoi se îndreaptă spre geantă, de unde scoate a treia seringă. O ascunde în mânecă, se așază pe un scaun și așteaptă. Leo revine, cu un mănunchi de sfoară. Radiază.

Leo: Am găsit funii, doamnă!

Amelia: Prea bine...

Leo: Noi doi, doamnă, noi doi vom salva Omenirea.

Amelia: Cu siguranță.

Leo: Este cel mai bun sfat pe care mi-l puteați da. Dacă mai aveam vreo îndoială, acum, cu dumneavoastră de partea mea, vom fi de neoprit!

Amelia: Legați-i! Măinile, picioarele, așa (se ridică încet, se îndreaptă către Leo)

Leo: Știam, știam că dumneavoastră sunteți Organizatorul!

Amelia îi înfige seringă. Leo, se întoarce uimit, cu mâna pe seringă, o privește nedumerit, după care adoarme. Amelia îi urcă pe canapea, lângă cei trei, după care, cu restul de sfoară îi leagă și

lui mâinile și picioarele. Se ridică, se așază din nou la masă. Lada se deschide, încet. Din ea apare Cerșetorul.

ACTUL III

Scena 1

Amelia, Cerșetorul

Amelia: Ia te uită! Acolo erai? Bine că nu te-am aruncat în stradă. Hai, ia un loc.

Cerșetorul se așază, zgribulit, la masă.

Amelia: (punându-i o pătură pe umeri): Știu, s-a făcut frig. Nu mai avem nici apă. A trebuit s-o oprim, altfel ne inunda. Da, și aerul e cam închis, din cauză că am izolat geamurile. Nu-ți fă griji, cât timp avem încă o casă, se rezolvă.

Cerșetorul o privește, mut.

Amelia: Ți-e foame?

Cerșetorul dă din cap, afirmativ.

Amelia: Până se trezesc ăștia, mai durează. Dar pot să-ți fac niște sandvișuri. Pe masă ai niște cafea. E caldă, ai face bine să bei.

Cerșetorul își pune o cană de cafea, dă drumul la radio.

RADIOUL: Începutul anului a adus, la nivel global, fenomene meteorologie extreme. Topirea calotei glaciare a provocat inundații masive în emisfera nordică, iar emisfera sudică e supusă secetei. Masivele incendii din Australia au dus la un grad ridicat de poluarea a aerului. În mai multe părți ale globului s-au înregistrat cutremure de magnitudini mari.

Se întoarce cu o farfurie cu sandvișuri, i-o pune Cerșetorului în față, după care se așază la masă.

Amelia: Se pare că am ajuns la timp. Toate stihiiile lumii s-au dezlanțuit.

Cerșetorul începe să plângă, încet.

Amelia: Lasă, lasă, nu te mai smiorcăi. Se rezolvă. Ai făcut bine că m-ai chemat. E doar puțin mai greu decât mi-am imaginat. De obicei când un organ cedează, celelalte trei intervin. Dar acum se pare că toate au cedat. Nu doar rinichii și ficatul. Până și inima. Iar asta e mai dificil de surescitat. În fine, cât mai avem creier, putem încerca. Știu, nici ăsta n-o duce prea grozav, dar n-are a face, ne mobilizăm, și o scoatem la capăt. Așa că, hai, mănânci, te culci nițel, și după un somn bun, o să vezi că viața e mai frumoasă. Gata? Hai, hai cu mine, încet, așa, da, da, sprijină-te de mine, Hai, ușor!

Cei doi ies. Între timp, Tobi se trezește. Dă să se miște, dar își dă seama că e legat. Îi vede pe Leo și pe Katia, legați lângă el.

Tobi: Ce mama dracului! Ahhh! Cotoroața dracului! Ce dracului s-a întâmplat aici?

Tobi se zbate, cade la podea, se târăște lângă ladă.

Tobi: Hei! Hei! Bătrâne, auzi? Al dracului moș! Parcă erai mut, nu surd! Nu știi ce joc faci, dar o să mi-o plătești! Băi, băiatule, mișcă-ți curu din lada aia și vino să m-ajuti! O lume de nebuni, pe cuvânt! Da cotoroața aia îi și întrece. Unde naiba ai găsit-o? Și cine dracu este? Dacă voiai să mă omori, puteai s-o faci acum 7 ani! M-auzi? Pervers, tâmpit, și idiot. De fapt nu, idiotu c'est moi! Halal psiholog. M-am lăsat dus de nas de un nebun! Ce zic unu, doi! sunteți în cârdășie, nu? Cum, mă frate, îți intră nebuna în casă și tu te hlizești ca dobitocu! Îți zice că a mătrășit un măgar și tu stai la tacla cu ea. Asta e, faci planuri cu nebunii, pici în plasa lor!

Revine Amelia.

Amelia: Te-ai trezit?

Tobi: (se calmează brusc) Îhî.

Amelia: Bun. Sper că ți-e mai bine acum.

Tobi: Daaaa! Mult! Sărumâna!

Amelia: Nu pari prea relaxat.

Tobi: A, ba nu. Sunt foarte, foarte relaxat.

Amelia: Sigur?

Tobi: Așa sunt eu când sunt relaxat.

Amelia: E bine atunci. Te-aș dezlega, dar mi-e să nu te apuce pandaliile din nou.

Tobi: Pandaliile? Pe mine? Nuuu...

Amelia: Trebuie să-ți spun că am aruncat toată conopida.

Tobi: Foarte bine. Dă-o dracului de conopidă!

Amelia: Aveți grijă la limbaj!

Tobi: Desigur... mă scuzați.

Amelia: O să stăm pe îndelete de vorbă și despre conopidă. Poate la primăvară punem răsaduri noi în grădină, ce spuneți?

Tobi: O idee grozavă! Aștia doi... sunt... bine?

Amelia: Bine, da. Katia a vrut să-l omoare pe Leo, iar Leo a vrut să vă omoare pe amândoi.

Tobi: CUM??

Amelia: Vă dați seama că nu puteam tolera așa ceva.

Tobi: Dar ce s-a întâmplat?

Amelia: Ce s-a întâmplat și cu măgarul.

Tobi: Cu măgarul??

Amelia: Păi, să vedeți. Măgarul ăsta, pentru care am dat o căruță de bani, era un măgar nefericit.

Tobi: Un măgar nefericit?

Amelia: Mi-am dat seama de când l-am văzut. Când m-am aplecat să-i dau o bucată de zahăr și-a ieșit din minți. Fornăia ca apucatu, spume la gură, tot tacâmu. Abia când a dat să mă muște a trebuit să-i fac injecția. Dumnevoastră aveți de gând să mă mușcați?

Tobi: Nu... nu...

Amelia: Nu păreți prea sigur.

Tobi: Vă jur pe ce am mai sfânt că nu vă mușc!

Amelia: Ei, bine. Așadar, amărâțul ăla de măgar a luat razna de la o bucată de zahăr. Înțelegeți?

Tobi: Poate era la dietă?

Amelia: Da... da, într-un fel putem spune și așa. Dar lucrurile sunt mai complicate, de fapt. Este întocmai ceea ce s-a întâmplat și cu voi. De-asta a trebuit să vă calmez nițel pe toți trei.

Tobi: Vă mulțumesc de grijă, ce să spun...

Amelia: N-aveți pentru ce. Îmi dau seama când o oamenii o iau razna de la zahăr.

Tobi: Dar eu am luat-o razna de la conopidă...

Amelia: Desigur, conopida e un soi de zahăr pentru dumeavoastră.

Tobi: Să mor dacă înțeleg.

Amelia: E simplu. Măgarul ăla a fost chinuit toată viața lui. Pentru că, în copilărie, singura lui bucurie era zahărul. Acum înțelegeți?

Tobi: Încerc din răputeri!

Amelia: Mă-sa făcea pe dracu în patru să-i șterpelească câte o bucată, când putea. E, când mă-sa s-a dus, măgarul avea nevoie să-și mai amintească zilele frumoase. Pentru el zahărul era speranță, era fericire. Doar că, stăpână-său l-a prins o dată furând o bucată de zahăr. E, și de atunci, să te ții. Bătăi, umiliri, lăsat cu zilele nemâncat, de-astea. Iar măgarul a început să urască zahărul. Doar ideea de zahăr îi provoca accese de nebunie. Urând zahărul, se detașa de durere. Acum înțelegeți?

Tobi: De unde știți toate astea?

Amelia: De la măgar.

Tobi: Vorbiți cu animalele?

Amelia: Dacă știi să vorbești cu oamenii, știi să vorbești și cu animalele.

Tobi: Și credeți că fericirea mea era conopida?

Amelia: Se pare că dumneavoastră credeți asta.

Tobi: Vă înșelați! Conopida, scumpă doamnă, e cea mai mare nefericire a mea.

Amelia: Dar nu a fost mereu așa. Cândva, conopida era o sursă de bucurie, nu?

Tobi: Fir-aș al naibii!

Amelia: Iar când sursa asta a dispărut, ați început să urâți conopida ca să vă detașați de conopidă.

Nu asta le-ai băgat în cap pacienților tăi?

Tobi: Cristoșii mă-sii!

Amelia: Din nefericire pentru dumneavoastră, n-ați reușit niciodată să vă detașați, așa că acum urâți pur și simplu conopida.

Tobi: Cine mama dracului sunteți, doamnă?

Amelia: V-am mai spus să nu înjurați! Leo crede că eu sunt Organizatorul.

Tobi: Dar Organizatorul nu există!

Amelia: Și totuși. Cineva sau ceva ne-a adunat pe toți patru aici. În casa asta.

Tobi: Cum ați ajuns aici?

Amelia: Asta să-mi spuneți dumneavoastră.

Tobi: Eu i-am chemat doar pe ei doi! Cu ei doi am ceva de rezolvat.

Amelia: Și ce anume vreți să rezolvați?

Tobi: Asta nu e treaba dumneavoastră! Pe dumneavoastră nici nu vă cunosc.

Amelia: Ești sigur, Tobi?

Tobi: Nu... nu vă cunosc.

Amelia: Haide, un mic efort. Știu că au trecut mai bine de 30 de ani, dar, dacă te uiți mai atent, mă vei recunoaște.

Tobi: 30 de ani? Nu... nu!

Amelia: Sigur nu?

Tobi: Dar e imposibil!

Amelia: Și, totuși...

Tobi: Dumnezeu mare!

Amelia: Ți-aduci aminte? Doar am fost doar prima ta pacientă.

Tobi: Nu! Tu n-ai cum... n-ai cum să fii aici.

Amelia: Cu toate astea, iată-mă!

Tobi: Dumnezeu! Cerșetorul! El te-a chemat!

Amelia: Cerșetor... Organizator... Are mai multe nume, dar poți să-i spui cum vrei.

Tobi: Unde e ticălosul ăla bătrîn?

Amelia: Ntz, ntz! Cum vorbești despre ultimul prieten pe care îl mai ai?

Tobi: Prieten? Eu n-am prieteni!

Amelia: Doar ți-a salvat viața.

Tobi: Viață? Viață?? HAHA! Asta numești tu viață? E e un iad, nu vezi? De 7 ani trăiesc într-un Iad!

Amelia: Fiecare face ce vrea din viața lui. Nu asta mi-ai spus? Acum 30 de ani?

Tobi: Dar n-aveai cum să-ți amintești de mine!

Amelia: Poveste lungă.

Tobi: Și acum ce vrei? Să te răzbuni? Fii pe pace! De 7 ani, în fiecare zi, plătesc prețul pentru ce-am făcut.

Amelia: Deci până la urmă, ți-ai dat seama ce-ai făcut.

Tobi: Mai devreme sau mai târziu, imbecilii care se joacă de-a Dumnezeu își dau seama de greșeală.

Amelia: Din păcate, unii prea târziu.

Tobi: Vrei să spui că la mine e prea târziu?

Amelia: Încă nu știu. Vedem curând. Important e că îți pare rău.

Tobi: Păreră de rău? Unui nebun să-i pară rău...

Amelia: Tu n-ai scuza asta! N-ai cum să invoci nebunia!

Tobi: O, ba da! O invoc! Sunt nebun, nebun de legat! O iau razna când văd conopidă! Urăsc conopida! Sunt în stare să mușc dacă mai văd conopidă.

Amelia: Sunt convinsă că ai motivele tale! Dar acum, hai să lăsăm conopida.

Tobi: Dar nu înțelegi... Nimeni nu înțelege! Conopida e esențială.

Scena 2

Katia se trezește, privește în jurul ei speriată

Katia: Ce... ce s-a întâmplat?

Tobi: Katia, liniștește-te, totul e sub control.

Katia: Amelia?

Amelia: Iartă-mă, draga mea, dar a trebuit să te sedez. Pentru binele tuturor.

Katia: A trebuit?

Amelia: Ai vrut să-i iei gâtul amicului de lângă tine.

Katia: Așadar e adevărat. Chiar sunt o criminală!

Amelia: Da pe cine ai omorât?

Katia: L-am omorât pe Fibonacci!

Amelia: Nu înțeleg!

Katia: Nimeni nu înțelege, pentru că nu mai e nimic de înțeles. Pentru că ordinea universală a dispărut din toate! A dispărut din varză, conopidă și din crini!

Amelia: Cred că e timpul să mă lămuriți odată ce e cu conopida asta și cu domnul Fibonacci.

Tobi: Spirala lui Fibonacci, un desen geometric. Oamenii credeau pe vremuri că spirala e un soi de semnătură a lui Dumnezeu... proporțiile numerice se regăseau în tot. Și se vedeau cu ochiul liber pe cochiliile melcilor sau în inflorescența florilor de crini.

Amelia: În conopidă?

Tobi: Da, și în conopidă. Vezi bine, Katia e doar tulburată. N-a omorât pe nimeni! Doar că...

Amelia: Tobi, noi toți am omorât pe cineva în viața noastră. Fie că am trădat, am mințit, am rănit sau am părăsit. Dacă nimeni nu condamnă aceste crime, nu înseamnă că ele nu există. Doar că le-am îngropat adânc în noi, sperând că vom uita de ele. Cine știe? Poate de-asta am și ajuns, în seara asta, cu toții aici, la capătul pământului. Și cred că a venit timpul să ne scoatem măștile și să ne confruntăm cu stihiiile din inimile noastre.

Katia: N-ai cum să te confrunți cu ceva ce-a dispărut. N-ai cum să vezi că un mesteacăn e alb, dacă albul nu mai există. Pur și simplu culorile au pierit din lume. Brusc!

Amelia: Brusc?

Tobi: Da, brusc, într-o dimineață. Eram în parc. Primisem un telefon de la medicul de gardă. Unul dintre pacienții mei se sinucisese. Era primul caz în 20 de ani de când aplicam cu succes terapia mea. Detașare prin Rațiune. Am ridicat din umeri și mi-am zis: „se mai întâmplă și din astea”. Din astea! Așa mi-am zis. Și am continuat să mă plimb. Doar că, ceva se schimbase. Lumina părea alta. Am crezut că ochelarii erau murdari. Dar nu, nu era de la ochelari. Și atunci, în fața mea, a picat un con de brad. L-am ridicat. Conul era neted. M-am uitat în sus. Și toate conurile de brad deveniseră netede.

Katia: Spirala nu mai putea fi desenată, pentru că Dumnezeu dispăruse.

Tobi: Le-am arătat conurile de brad cunoscuților.

Katia: Nimeni nu vedea metamorfoza, pentru că lumea însăși se metamorfozase.

Tobi: Toți erau convinși că, din totdeauna, conurile de brad au fost netede. O luam razna. Totul în jurul meu se schimba, dar nimeni nu observa. Am căzut într-o depresie puternică. M-am apucat de băut ca să scap de realitatea pe care n-o mai înțelegeam. Într-o seară, pe o plajă, unde zăceam, semiconștient, am dat peste un Cerșetor. Am început să-i povestesc, incoerent, tot ce aveam pe suflet. Bătrânul m-a ascultat, n-a zis nimic, doar mi-a desenat, încet, pe nisip Spirala lui Fibonacci.

Katia: Dar Spirala dispărea pe măsură ce încercam s-o pictez. Nu mai era nicăieri, nici în varză, nici în broccoli, nici în cochiliile melcilor. Dispăruse și din flori.

Tobi: Mi-e teamă că Spirala a dispărut din noi, din ADN-ul nostru!

Katia: De ce? Dar de ce? Eu m-am încăpățânat să n-o abandonez!

Tobi: Pentru că eu am distrus-o, nu înțelegi? Eu! Nu tu! Voi toți sunteți consecințele crimei mele!

Katia: Cum?

Amelia: Acum 30 de ani am rămas însărcinată. El era un om bogat, căsătorit, eu, o puștoaică de 17 ani. Mi-au luat copilul imediat după ce am născut. După câteva ore cineva a venit la mine. Mi-a

spus că e psiholog. Îmi vorbea frumos, liniștitor. Mă ținea de mână și era prietenos. Mă privea intens. Îmi pătrundea întreaga ființă cu ochii lui, cu mintea lui. Îmi spunea că vrea să mă ajute să trec peste „tragedie”. Nu înțelegeam. Apoi mi-a spus: „Copilul tău s-a născut mort”. Așa mi-a spus. Mort. Nu l-am crezut, am urlat, am vrut să sar din pat să fug să-mi iau copilul! Dar ceva mă țintuia. Privirea lui. Nu puteam să mișc, nu puteam să gândesc. Gândurile lui, deveniseră gândurile mele. Trebuie să fiu Rațională, mi-am spus, cu ochii lui în mintea mea. Să plec departe, să nu mă mai întorc, să cred că am născut un copil mort și să mă bucur că am scăpat de o viață de chin. Ochii lui în mintea mea îmi spuneau că sunt liberă și că am toată viața înaintea mea. Mi-am spus, privindu-l, că trebuie să-mi trăiesc viața egoist, să mă gândesc doar la mine, la ce vreau eu. Mi-am spus, privindu-l, că iubirea e doar o gogoriță pentru oamenii slabi. Iar eu sunt puternică. Mi-am spus, cu ochii lui, în mintea mea, să iau banii de pe noptieră, acolo unde mi-i pusese. Și am plecat. Mereu cu ochii lui în mintea mea. Eram iubită, dar nu-mi păsa. Am rănit, dar nu mă interesa. Aveam o viață frumoasă, dar n-o simțeam. Trăiam, dar eram moartă. Omoram orice sentiment din jurul meu. Cu ochii lui în mintea mea. Până într-o zi.

Tobi: Copilul nu murise. Dar cu toții știam că i-ar fi fost mai bine într-o familie de oameni bogați, care i-ar fi oferit viața pe care puștoaica aia de 17 ani n-ar fi avut cum. Cu toate astea, era nefericit. Ceva dinlăuntru lui era sfărâmat. Nu conta că părinții lui adoptivi se dădeau peste cap să-l facă fericit. Fericirea lui dispăruse odată cu fata care îi dăduse naștere. La 10 ani fusese diagnosticat cu depresie severă, după ce a încercat să se sinucidă. Atunci n-am mai stat pe gânduri. Era un copil, dar n-aveam încotro. Am aplicat terapia mea. Trebuia să-l salvez, îi eram dator.

Amelia: Pentru mine nu mai conta nimic. Nu sufeream, dar nici nu simțeam vreo bucurie. Într-o seară, mergeam pe stradă. La doi pași în fața mea, l-am văzut. Un băiețel blond, ca un îngerăș. Avea o șapcă pe cap, cozorocul era mare, îi acoperea aproape jumătate de față. Dar nu conta. Pentru că l-aș fi recunoscut oriunde. Era copilul meu. Trecuseră 9 ani și nu-l văzusem niciodată, dar pentru o mamă asta nu contează. Apoi, copilul s-a uitat la mine. Și știu că și el m-a recunoscut. În clipa aia,

vraja blestemată din sufletul meu s-a destrămat. Ochii mei au început să plângă. Dar știam că era prea târziu. Știam că era mai bine pentru el să nu mă mai vadă niciodată.

Tobi: Ceva s-a întâmplat când avea 9 ani. Renunțase să bea sau să mănânce. Nu mai vorbea cu nimeni. Era un mort viu. De frică să nu-l pierd, i-am activat creierul și i-am omorât inima. Am creat robotul perfect. I-am activat narcisismul, egocentrismul, senzația de om îndreptățit la tot și la toate.

I-am diminuat până la zero orice sentiment de compasiune și empatie. Copilul începuse brusc să aibă o viață normală. Ca noi toți. Și totul părea că a funcționat. Era doar un succes, nu înțelegeți?

Katia: Era adorat de toată lumea. Adorat, dar nu iubit! Iubirea mea pentru el, nu a fost îndeajuns de puternică să spargă vraja. Am crezut că-l iubesc, dar de fapt iubeam doar ideea de iubire. Mă iubeam pe mine oglindindu-mă în iubirea lui. Orgoliul a fost mai presus. Când am ales, între copil și el, m-am ales, de fapt, pe mine. Atunci l-am omorât pe Fibonacci.

Tobi: Devenisem faimos datorită tratamentului meu. Prin hipnoză le ștergeam pacienților care suferiseră o pierdere majoră orice sentiment de tristețe, atașament sau iubire. Toți deveneau oameni de succes. Le activam creierul și le omoram sufletul. Dar nu mi-am dat seama decât în ziua când conul de brad a devenit neted, iar conopida și-a pierdut inflorescența.

Ușa din lateral se deschide, apare Cerșetorul. În mână ține niște coli de hârtie, un șevalet, creioane.

Amelia: Este timpul! Efectul drogului e pe cale să se ducă, iar Leo se va trezi.

Tobi: Ce-ai de gând să faci? Terapia la care l-am supus e ireversibilă.

Amelia: În cazul meu, nu a ținut.

Tobi: Dar n-a fost atât de puternică, nu înțelegeți? Era la început, erai printre primii pacienți. Azi hipnoza asta s-a răspândit, egoismul a pătruns în ADN-ul nostru. A infectat milioane de oameni!

Amelia: Nimic nu e ireversibil când vine vorba de suflet! Haideți, furtuna se întetește, iar șandramaua asta nu știu cât va mai rezista. Katia, apucă-te să pictezi, Tobi... tu... trebuie să pui planul Organizatorului în aplicare.

Tobi: E prea târziu, Amelia!

Amelia: Niciodată nu e târziu să salvezi un om.

Cerșetorul aranjează șevaletul pentru Katia, după care se retrage, în ladă. Cei trei se așază în semicerc, în jurul lui Leo. În timpul scenei, Katia se apucă să picteze Spirala lui Fibonacci.

Scena 3

Leo se trezește, amețit, îi privește pe cei din jur.

Leo: Trebuie să salvăm Omenirea, nu doar un singur om!

Amelia: Întocmai!

Leo: Ce... ce se petrece aici? De ce sunt legat?

Katia: E pentru binele tău.

Leo: Katia, cine sunt toți oamenii ăștia?

Amelia: Noi patru suntem cei Aleși, nu-i așa?

Katia: Da, Leo, noi vom salva Omenirea.

Leo: Bine, bine, dar, pentru asta, dezlegați-mă.

Tobi: Asta, deocamdată, nu se poate.

Leo: Cum?

Amelia: E pentru binele omenirii.

Leo: Să mă țineți legat?

Katia: Deocamdată.

Leo: Nu înțeleg!

Tobi: Leo, vreau să te relaxezi.

Leo: M-aș relaxa dacă aș înțelege ce naiba faceți aici.

Amelia: Te rog să vorbești frumos.

Tobi: Trage aer în piept.

Leo: Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

Tobi: Închide ochii. Trage aer în piept.

Leo: Vă ordon să-mi dați drumul.

Tobi: (puternic): Tăcere! Totul în jurul tău încremenește. E liniște, e întuneric. Este clipa de dinaintea Big-Bangului. Când amintirile nu există.

Leo se liniștește, încet. Furtuna din afară, la fel. Totul devine tăcut, totul devine imobil.

Tobi: Te afli dincolo de Univers. Într-o tăcere desăvârșită. Ești dincolo de moarte și de viață. Ești una cu neantul. Te contopești cu necunoscutul. Acolo totul este egal. Nu există nici bine, nici rău. Călătoria ta e pe cale să înceapă. Deschide ochii.

Leo se execută.

Tobi: Ce vezi?

Leo: Nimic.

Tobi: Inspiră adânc. Expiră.

Leo inspiră, expiră.

Tobi: Ce vezi?

Leo: Un strop de lumină.

Tobi: Ce e lumina?

Leo: Căldură.

Tobi: Vrei să mergi spre lumină?

Leo: Nu.

Tobi: De ce?

Leo: Mi-e mai bine unde sunt.

Tobi: De ce crezi asta?

Leo: Aici nu simt nimic. Când nu simți nimic ești în siguranță. Pe linia zero e liniște.

Tobi: Nu poți rămâne pe linia aia.

Leo: De ce?

Tobi: Pentru că lumina se apropie de tine

Leo: Stau nemișcat.

Tobi: Devine din ce în ce mai mare. E lângă tine, te îmbrățișează. Acum ești înlăuntrul luminii.

Leo: Foc, focul pârzolește totul.

Tobi: Cum împlânzești focul?

Leo: Cu apă.

Tobi: Ce simți?

Leo: Mă înec.

Tobi: Ce trebuie să faci?

Leo: Să ajung la țarm.

Tobi: Ce vezi?

Leo: Un petic de Pământ.

Tobi: Înoată spre Pământ. Ce simți?

Leo: O adiere. Respir.

Tobi: Unde te afli?

Leo: Pe malul mării.

Tobi: Ești singur?

Leo: Sunt copii în preajma mea.

Tobi: Prieteni?

Leo: Eu n-am prieteni.

Tobi: Ești trist?

Leo tace.

Tobi: Cineva te-a părăsit?

Leo: Pe mine nu mă părăsește nimeni. Plec înainte să le dau ocazia.

Tobi: Pe cine ai părăsit?

Leo: Părinții mei.

Tobi: De ce i-ai părăsit?

Leo: Minciuni.

Tobi: Părinții te-au mințit?

Leo: Toată viața mea.

Tobi: De ce te-au mințit?

Leo: Voiau să-mi ofere o viață mai bună.

Tobi: Și au făcut-o?

Leo: Iubirea e egoistă.

Tobi: Inspiră adânc, expiră. Unde te afli?

Leo: Mansarda Katiei. Plânge.

Tobi: I-ai făcut ceva rău?

Leo: E doar vina ei. N-a făcut alegerea potrivită. Trebuie s-o părăsesc.

Tobi: Inspiră adânc, expiră. Unde te afli?

Leo: La Carnaval.

Tobi: De ce râzi?

Leo: Oamenii cu măști pe față sunt atât de caraghioși. Niște marionete care dansează un dans ridicol. Vor să pară oameni și-și pictează fețele cu sentimente. Uite, un Zâmbet, o Lacrimă, o Aură de sfânt, un Diavol. Dar eu știu că totul e o făcătură. Nimeni nu zâmbește sau plânge tot timpul. Nimeni nu e niciodată doar un sfânt, sau doar un diavol.

Tobi: Ce se ascunde în spatele măștii?

Leo: Frica. Teama că nu sunt perfecți. Că sunt ciobiți. Și-au ținut atât de mult măștile pe față încât sufletul li s-a cangrenat. Zâmbetul ascundea o lacrimă, lacrima un zâmbet, sfântul un diavol, iar diavolul un sfânt.

Tobi: Mai e o mască.

Leo: N-o văd.

Tobi: Lângă tine e o vitrină. Apropie-te de ea.

Leo: Un magazin de măști.

Tobi: Ce vezi?

Leo: Minciuni. Numai minciuni.

Tobi: Privește drept în față. Ce vezi?

Leo: Un om puternic.

Tobi: Scoate-i masca.

Leo: Nu vreau.

Tobi: Scoate-i masca.

Leo: La ce bun?

Tobi: Scoate-i masca.

Leo: E lipită, nu iese, e una cu chipul.

Tobi: Scoate-i masca. Ce vezi?

Leo: Un copil. Plânge. A fost abandonat. Îi e frică. Lumea râde de el. Toți îi întorc spatele. Nimeni nu-l mai dorește. E prea fragil. O povară. Nimeni nu vrea să ducă o povară. Are nevoie de iubire, dar cine să iubească un copil care plânge?

Tobi: Cine se află lângă copil?

Leo: În dreapta, un domn elegant cu un cățel în lesă. În stânga, un cerșetor. Domnul zâmbește. A ridicat masca de pe jos și i-o întinde copilului. Cerșetorul e bătrân. Ar vrea să vorbească, dar e mut. Domnul însă vorbește, vorbește într-una. Vrea să-l convingă pe copil să-și pună masca. Îi spune că dacă va purta masca aia, oamenii vor crede că e un om puternic și nimeni nu va mai râde niciodată de el. Îi spune că oamenii cu măști pe față nu plâng niciodată. Iar copilul nu vrea să sufere cum suferă Cerșetorul.

Tobi: De ce suferă Cerșetorul?

Leo: El nu poartă nici o mască.

Tobi: Privește-l cu atenție.

Leo: Mi-e frică. Chipul lui e hâd. E plin de riduri. Mai are doar doi dinți în gură. E dezgustător.

Oamenii care suferă sunt dezgustători. Nu înțeleg de ce nu-și acoperă odată sufletul.

Tobi: Continuă să-l privești. Ce se întâmplă?

Leo: Cățelul pe care îl ține domnul în lesă se apropie de Cerșetor. Îl amușinează. Cerșetorul... scoate o bucată de pâine și i-o întinde. Ce cretin! Oprește-te! Oprește-te!

Tobi: De ce trebuie să se oprească?

Leo: Pentru că e ultima lui bucată de pâine, nu înțelegi? Are nevoie de ea ca să supraviețuiască. Iar potaia aia răsfățată! Potaia aia răsfățată care mănâncă doar caviar, de dimineața până seara, n-are nevoie de bucata lui jechoasă de pâine!

Tobi: Ești sigur de asta?

Leo: Cățelul începe s-o molfăie. Nici nu-i pasă că bătrânul ăla dezgustător va muri de foame până dimineață pentru că i-a dat ultima lui bucată de pâine. O molfăie de parcă în viața lui n-a mâncat ceva mai gustos. Cerșetorul îl mângâie. Plânge... dar fața lui... fața lui îi e atât de luminoasă. Plânge. Plânge, dar chipul lui radiază.

Tobi: De ce plânge?

Leo: De bucurie.

Tobi: Suferința lui a luat sfârșit?

Leo: Cineva îl iubește. Chiar dacă e atât de hidos.

Tobi: Inspiră. Expiră. Unde te afli?

Leo: În Mangrovelor 77. Undeva la capătul pământului.

Tobi: Ce cauți aici?

Leo: Am primit o scrisoare.

Tobi: De la cine?

Leo (zâmbind): De la un Organizator anonim care m-a convocat să fac parte din Grupul Operațional pentru Salvarea Omenirii.

Tobi: E o farsă?

Leo: (zâmbind) E o glumă. E de la Katia. Știți, Katia pictează. E fascinată de Spirala lui Fibonacci. Îi spune Amprenta lui Dumnezeu în lume. Mereu îmi spunea că dacă n-o va mai putea picta, asta va însemna că sfârșitul lumii e aproape. Pentru Katia Amprenta lui Dumnezeu în lume înseamnă iubirea, iar când iubirea va dispărea, Pământul va pieri în cataclisme îngrozitoare. Dar înainte de asta, ea va convoca de urgență un Grup Operațional pentru Salvarea Omenirii.

Tobi: Și de ce a convocat grupul azi?

Leo: Mi-a scris că are, în sfârșit, dovezi.

Tobi: Ce dovezi?

Leo: Părțile lipsă din puzzle.

Tobi: Ce simți?

Leo: Sunt foarte emoționat. N-am mai văzut-o pe Katia de 7 ani. De fapt... nici nu-mi vine să cred că mi-a scris. Încă nu-mi vine să cred, că după tot ce i-am făcut, ea încă mă iubește. Că a făcut toate astea pentru mine, ca să mă salveze.

Tobi: Să te salveze?

Leo: Acum 7 ani, când mi-a spus că vom avea un copil, am pus-o să aleagă. Eu sau copilul. N-aveam nici o îndoială că mă va alege pe mine. Eram centrul Universului ei. Și, totuși, Katia a păstrat copilul. În ciuda tuturor. Normal că părăsit-o. Trebuia s-o fac. Am simțit atunci că m-a trădat. Am rupt, bineînțeles, orice legătură cu ea. Dar, totuși... totuși ea nu m-a abandonat. Tot timpul ăsta s-a încăpățânat să mă salveze. Pe mine de mine însumi. A încercat să-mi demonstreze că iubirea nu piere. Știți, pentru Katia, iubirea e ceva mistic. Nu iubești cu adevărat, zicea, decât atunci când poți iubi și defectele unui om. A angajat detectivi, a dat de urma psihologului care m-a tratat de depresie când eram mic. A stat de vorbă cu el. Și a aflat până la urmă tot adevărul.

Tobi: Adevărul?

Leo: Vedeți, de fapt, mama mea naturală nu m-a abandonat niciodată, după cum mi s-a spus în copilărie. I-am fost luat, imediat după naștere, spunându-i-se că am murit. A fost trimisă departe, iar

familia mea adoptivă a făcut tot posibilul să mi se piardă urma. Iar Katia a descoperit toate astea, i-a găsit pe fiecare, până la unu. Și a aranjat această întâlnire.

Tobi: Leo, întâlnirea asta va fi grea.

Leo: Sunt pregătit.

Tobi: Va fi grea pentru toată lumea.

Leo: Îmi închipui.

Tobi: Trebuie să te previn că, odată ce te vei trezi din hipnoză, unde psihicul tău se simte în siguranță, realitatea va putea părea puțin distorsionată. Psihicul ne joacă de multe ori feste, acționează ca un gardian al propriului organism. Să-ți vezi mama, pe care o credeai pierdută de atâta vreme, să-ți revezi o iubită pe care n-ai mai văzut-o de 7 ani și să te întâlnești cu cel pe care l-ai numit „dușmanul tău de moarte” toate astea vor putea avea un impact extrem de dur asupra psihicului tău.

Leo: Îmi dau seama de asta. Dar sunt pregătit. Sunt pregătit, acum mai mult ca niciodată, să-mi înfrunt toate stihiiile.

Tobi: Inspiră. Expiră. Revino.

Leo: (se trezește din transă. Privește în jurul său. Zâmbește larg)

Leo: Mă iertați, cred că am adormit. Nici nu știu cum m-a luat somnul. A fost un drum lung până aici. Dar, iată-ne! Mă bucur să văd că, în sfârșit, ne-am adunat cu toții. Și cred că sunteți de acord cu mine când zic că nu mai e nici un moment de pierdut. Katia, ești bine?

Katia: (ezitând) Da...

Leo: Perfect. Dumneavoastră, doamnă? E totul ok, cu măgarul?

Amelia: (îi privește pe toți, pe rând): E... ok.

Leo: Splendid! (către Tobi) Meștere, tu? S-a rezolvat și cu conopida? Ce ziceți, ne apucăm de treabă? Salvăm sau nu Omenirea?

Cortina